

Celé své dětství jsem věděla, že dokud za mě budou zodpovídat mí rodiče, tak budu sama. Abyste to pochopili, musíte znát IQ mé matky a mého otce. Každý z nich ho má přes sto padesát. „Tatka“ je biolog a „mamka“ astronomka. Pro oba dva je nejdůležitější jejich práce, která zabírá sedm příček na jejich top desítce oblíbených a důležitých věcí v jejich životě, následují oni, pak tam zařadili svůj protějšek a nakonec, aby se neřeklo, zařadili mě.

Jak je znám, vznikla jsem na základě nějakého spontánního biologického experimentu. Pravda, jsem jim z většiny lhostejná, ale mně připadají spíše roztomilí. Rodičovství se snaží odbýt tím, že mě nechají docházet na kroužky, jaké chci. Když něco potřebuji, jednoduše mi na to dají peníze. Svoje rodiče vnímám spíše jako spolubydlící a občas jako děti, které je třeba vychovávat.

Moji kamarádi, mezi které patří i můj bývalý a jediný kluk, se se mnou přestali přátelit po setkání s mými rodiči. Myslí to dobře, ale pro okolí je to šokující zážitek. Už tak byl zázrak, že se někteří chtěli se mnou družít. Jsem holka s IQ sto padesát šest, jež dělá kick-box od svých čtyř let. Jsem pro ně dobrá, tak na opsání domácího úkolu.

Můj osamělý život se ale během několika dní od základu změnil. Celé to začalo, když rodiče odjeli na nějakou mezinárodní vědeckou konferenci. Já využila jejich nepřítomnosti a posledního letošního hezkého počasí. Vyrasila jsem do parku, který se nachází naproti našeho domu. Park se z většiny skládal z listnatých stromů, které nyní byly zbarvené od medově zlaté až do temně rudé. Teplé sluneční paprsky prosvítaly barevným listím a hřály nejen na těle, ale i na duši.

Usedla jsem na lavičku, jež je umístěna z dohledu ostatních návštěvníků. Z jedné strany ukrývala toto místo řada vysokých tují, z další strany to byla cihlová zeď. Lavička byla natočená na rozlehlé jezíčko s lekníny.

Na tomto krásném místě jsem se mohla věnovat kreslení. Rodiče neměli rádi, když jsem kreslila něco jiného než nějaké druhy rostlin nebo anatomické modely zvířat, ale já radši kreslila krajinu. Vždy mě to naprosto pohltí. Mé fiktivní krajiny.

Vybrala jsem arch papíru a připnula ho pomocí svorek k mým deskám. Mezitím jsem se rozmyšlela o tom, co nakreslím. Přemýšlela jsem o nějakém lese, divokém lese. Vedle sebe jsem na lavičce rozložila svůj rolovací penál, který mi nabízel velké množství barev, používala jsem obyčejné progresky. Nakonec jsem se rozhodla, že nakreslím nějaký kamenný polorozpadlý chrám, který byl pohlcen pralesem. Kresba mě okamžitě vtáhla na ono vymyšlené místo.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, protože když se věnuji své kresbě, čas nevnímám. Najednou se ozvalo zvláštní hučení. Chvilíčku gradovalo, pak téměř zaniklo a celé se to opakovalo. Ten divný zvuk mě vytrhl z mého světa kreseb, začala jsem se rozhlížet hledajíc zdroj onoho hučení. Bylo to opravdu divné, na obloze neletělo žádné letadlo či vrtulník, ani do parku nepřišel žádný stroj. Nedaleko tují, tak dva metry nad zemí začalo blikat jakési světlo do rytmu hučení. Nemohla jsem tomu uvěřit, odporovalo to všem zákonům fyziky.

Nejdříve jsem si myslela, že mám halucinaci. Už se mi několikrát stalo, že jsem byla něčím, tak zaujatá, až jsem se zapomněla napít a kvůli dehydrataci jsem viděla opravdu divné věci. Vzala jsem si teda lahev, odšroubovala ji a přiložila ke rtům nespouštějíc pohled z té zvláštní halucinace. Tahle se mi totiž zdála nějaká jiná.

Ve chvíli, kdy se pod tím světlem zhmotnila modrá policejní budka, jak se na ní psalo, jsem ztuhla překvapením. Jak je to možné? Vždyť to porušilo základní zákony fyziky. Bylo mi jasné, že tohle není halucinace, protože z nich jsem měla takový letargický pocit. Nemohla jsem tomu prostě uvěřit.

Najednou se otevřely dveře této modré anomálie a téměř z ní vypadl mladý hnědovlasý muž v kožené bundě. V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem vylila na sebe všechny obsah lahve.

„Jaký je lok? Teda rok.“ promluvil na mě onen muž, potácejíc se jako opilec.

„Dva - dva tisíce třináct.“ vykoktala jsem. Než jsem to dořekla, z budky vylezla blondýnka nižšího vzrůstu. Tvářila se trochu nechápavě a překvapeně, ale hlavně starostlivě.

Já měla spoustu otázek a přibývali další, ale mé tělo bylo jako paralyzované. Jak to, že se tu jen tak zhmotnili? Co se tomu divnému týpkovi stalo? Co tam ty dva, pro boha, dělali? A co jsou, sakra, zač?

„Rose, poněkud jsme to netrefili. Druhý pokus.“ prohlásil cizinec, který už téměř našel rovnováhu, směrem k blondýnce a vykročil zpět k budce. Když natáhnul ruku ke dveřím oné anomálie, z ničeho nic se skácel bezvládně na zem. Jakoby omdlel.

„Doktore?“ oslovila ho opatrně Rose s britským přízvukem. Byly na ní vidět obavy a strach. „Doktore!“ vyjekla, klekla si k němu a rukou si k sobě natočila jeho tvář.

„M – má – mám volat záchranku?“ dostala jsem ze sebe vstřebávajíc neobvyklý zážitek. Alespoň jsem ovládla své tělo a natáhla jsem se pro mobil.

„Ne, hlavně to ne.“ odpověděla hystericky a dál se snažila vzbudit toho muže, kterého nazvala doktorem.

„Proč ne? To je snad nějaký zločinec? Takhle mu nepomůžete.“ vyjela jsem na ní. Vzpamatovávala jsem se z drsného otřesu a nyní jsem začínala panikařit.

„V nemocnici by přišli na to, co je zač a rozpitvali by ho!“ pronesla zcela vážně.

Najednou mi hlavou probleskl můj zdravotnický kurz, potlačila jsem vzrůstající paniku a vmžiku jsem sklidila své věci do baťohu. V tu chvíli jsem přestala logicky uvažovat. Řešila jsem, jak mají dvě holky pronést chlapa v bezvědomí parkem, aniž by to bylo nějak extra divné, protože když nemůže do nemocnice, bylo by lepší, kdyby si ho ani policajti nevšimli.

Hodila jsem baťoh na záda a přistoupila k té divné dvojici myslíc jen na záchranu cizince: „Pomoz mi, vezmu vás k nám domů, rodiče jsou pryč a je to tu přes ulici.“ Předtím jsem si nevšimla žádného zranění, a tak jsem ho vzala za ruku, dala si ji kolem ramen a snažila se ho, vytáhnout do vzpřímené polohy. Rose pochopila, o co se snažím a podepřela bezvládné tělo z druhé strany.

Hlava se mu klímala na prsou a nohy bezvládně brouzdaly spadané listy, když jsme ho vláčeli parkem. Lidé se za námi nevěřícně otáčeli, ale nebyli jsme tak divné, že by se na nás volala policie. Svou tvář jsem skrývala za svými dlouhými vlasy a doufala, že nepotkám nikoho známého. Rose funěla námahou a bylo na ní vidět, jak moc jí vadí pozornost ostatních.

Když jsme ho dovlekli před činžový dům, kde jsem bydlela, znejistěla jsem. Naši sousedi si určitě všimnou, jak tahnu bezvládného chlapa s cizí holkou k nám do bytu. A nejen to čekalo nás deset schodišť a tenhle dům neměl výtah. „Vzhůru do pátého patra.“ prohodila jsem ironicky a Rose si hlasitě povzdechla.

S každým schodem mi připadal těžší a těžší, i když to bylo možná tím, že chvílemi jsem vlekla z části Rose. Obě dvě jsme hlasitě oddechovaly, což se hlasitě rozléhalo po chodbě. Téměř z každých dveří jsem cítila, jak nás někdo skrz kukátko pozoruje. Celé zborcené jsme se nakonec nahoru dostaly.

Když jsem odemkla, protáhli jsme onoho cizince úzkou chodbičkou tvořenou z levé strany skříní a z pravé stěnou. Hned před vchodem stála obyčejná běžová pohovka s konferenčním stolem a o něco dál s televizí. Nalevo u oken se rozkládaly dva rozlehlé pracovní stoly mých rodičů oddělené přeplněnou knihovnou. Napravo ve vzdálenějším rohu byl dlaždicemi vymezen kuchyňský kout, vedle kterého byly dveře do koupelny. V protější zdi se nacházely další dveře do ložnice mých rodičů a mého pokoje.

Muže v bezvědomí jsme opatrně uložili na pohovku. Mezitím, co si blondýnka prohlížela náš obývací, jsem došla do kuchyně pro lékárnu. Na zdravotnické kurzy jsem docházela dva roky. Celé to začalo tím, že si má matka koupila sadu nožů a že se naučí vařit. Vzhledem k tomu, že je dost nešikovná a nesnese pohled na krev, jsem začala brát lékařské hodiny. Mnohokrát se mi to vyplatilo, protože moji rodiče byli strašný hypochondři.

Položila jsem objemný kufřík, naši lékárníčku, na stolek a sedla jsem si k prazvláštnímu pacientovi. Nejdříve jsem zkontrolovala, jestli vůbec dýchá. Naštěstí dýchal a dokonce pravidelně, nevím, co bych dělala, kdyby byl tuhej. Pak jsem prozkoumala jeho zorničky. V pořádku. Následovala kontrola alkoholtesterem, protože když byl při vědomí, choval se jak pod vlivem. Kupodivu byl čistej. To už jsem začala mít obavy třeba z krvácení do mozku nebo z infarktu. Roseina starostlivého a podezřívavého pohledu jsem si nevšimla.

Když už jsem si nevěděla rady, napadlo mě zkontrolovat, jestli mu tlouče srdce nepravidelně. Vzala jsem tedy lékařský stetoskop a přiložila ho k místu, kde měl mít srdce. Bylo tam a bilo. Chvilí jsem jen poslouchala, jestli se nepotvrdí má teorie. Když jsem to už chtěla vzdát, tlukot utichl.

„Pane bože, přestalo mu tlouct srdce!“ vykřikla jsem zděšeně.

„Zkus to druhý.“ zareagovala vykolejená Rose.

„Jaký?“ zpanikařila jsem, blondýnka nemeškala, vzala mou ruku i se stetoskopem a položila ji na pravou stranu jeho hrudi. Nevěřila jsem svým uším, i když bych neměla být tolik překvapená po vývoji dnešních událostí. Napravo mu tlouklo další srdce. Sice zrychleně, ale tlouklo. Nejspíš protože zastávalo funkci obou.

„Tak co?“ naléhala Rose.

„Jo, bije, sice rychlejš, ale bije. A pokud ho opravdu nechceš odvézt do nemocnice, nic pro něj udělat nemůžu.“ odpověděla jsem.

„Do špitálu nemůže, zjistili by, že má dvě srdce a rozpitvali by ho.“ zavrhl.

„No, tak musíme čekat.“ shrnula jsem to, Alespoň jsem ho přikryla dekou.

„Ještě nevím, jak se jmenuješ.“ prohlásila blondýnka.

„Kinsey Kinleyová,“ odpověděla jsem prostě,

„Chceš čaj nebo kafe?“

„Čaj, prosím.“ zareagovala, pomalým krokem obcházela byt a prohlížela si ho. Mezitím, co jsem připravovala čaj, jsem přemýšlela o tom, proč jsem to udělala.

Jako dítě jsem se snažila zachránit otcovy pokusné myšky, když je přinesl domů, prostě jsem měla potřebu všem pomáhat a zachraňovat je. Nejspíš se to znova probudilo, ale pomoci cizímu chlapovi se dvěma srdci, co se najednou objevil v modrý budce. To by mě nikdy nenapadlo.

„Tady je tvůj čaj.“ ukončila jsem chvíli ticha.

„Díky.“ prohodila Rose a vzala si svůj hrnek. Já jsem si sedla do křesla natočeného k pohovce a pozorovala spícího cizince. Teď byla vhodná chvíle na otázky.

„Co jste vlastně zač?“ zeptala jsem se.

„No, ono je to složitější.“ snažila se z toho vykroutit.

„Času je dost.“ argumentovala jsem.

„On, Doktor, je pán času,“ začala, „prostě se jmenuje Doktor. Cestuje ve své lodi TARDIS prostorem a časem. Ehm, ta modrá budka v parku je TARDIS. No a já jsem z Londýna o pár let dříve. Původně jsme chtěli tam, ale stal se takový omyl.“ krkolomně vysvětlovala.

„Takže on je mimozemšťan cestující časem a ty seš z Londýna. Netrefili jste se o pár let a skončili jste tady, v Kanadě, v roce 2013.“ ujasňovala jsem si nové informace.

„Nó, ano.“ souhlasila.

„A nestalo se mu něco? Přece se nemůže jen tak chovat jako opilec, a pak sebou švihnout.“ přemýšlela jsem nahlas.

„Ehm, Když umírá, tak se může zregenerovat, ale změní se mu tvář, no, celé tělo. A on se právě regeneroval, a pak jsme chtěli do Londýna, ale jsme tady.“ objasňovala mi to Rose.

„Páni, kolik mu je?“ převládla ve mně zvědavost.

„Říkal mi, že je mu kolem devět seti.“ trpělivě odpovídala.

Najednou Doktor pootevřel ústa a z nich mu vyplul jakýsi zlatý oblak, který doletěl k oknu a prosáknul se rámem ven.

„Ehm, to je nějaký vedlejší účinek?“ zeptala jsem se ne tolik překvapená.

„Já nevím, co s ním cestuju, se to stalo poprvé. Nic mi o tom neříkal.“ odpověděla zoufale.

„Budeme tedy předpokládat, že tohle všechno k tomu patří. Tudiž nám nezbyvá nic jiného než čekat.“ shrnula jsem to.

Podívala jsem se na nástěnné hodiny. Bylo už půl osmé a venku už se už setmělo. „Tak to vypadá, že tu budete přes noc.“ zhodnotila jsem.

„No, můžeme se vrátit do TARDIS. Nechceme tě nijak obtěžovat.“ začala couvat.

„Teď, když jsme ho dostali až sem, do pátého patra, ho chceš za tmy vláčet do té vaší pidibudky? Mně nevadí, že tu budete, rodiče se vrátí až pozítří,“ odvětila jsem, „a navíc bych ho ráda zastihla při vědomí.“

Jakmile jsem si převlékla mokré tričko, domluvili jsme se, že Doktora přemístíme ke mně do pokoje, Rose se vyspí na pohovce a já přenocuji u rodičů v ložnici. Když jsme společnými silami přenesli pána času do mé postele, připravila jsem nám večeři. Londýňanka byla nejspíš hodně unavená, protože šla hned spát. Já jsem se tedy také připravila do postele a ještě jsem šla zkontrolovat onoho cizince.

Stále mu jedno srdce nebilo, ale mělo se mu změnit celé tělo, to nemohlo být jen tak. Konečně jsem si ho mohla pořádně prohlédnout. Byl celkem pohledný. Vypadal tak na třicet. Bylo těžké představit si, že muž, co žije už devět set let, leží v mé posteli. Těch vědomostí, co se mohl naučit. Těch bytostí, co potkal. Musel zažít spousta věcí, spousta krásných, ale i traumatizujících. Jak to dělá? Jak může mít po tak dlouhém životě stále chuť žít? Jak snáší, že Rose, která je mu určitě blízká, zemře stářím? Doktor byl jedna velká záhada. Zeptal se mě, jaký je rok a skončil u mě v posteli.

Tu noc jsem nespala dobře. Stále jsem se budila. Urovnávala jsem si nové informace o životě ve vesmíru. Myslela jsem na Doktora. Proč by si vybíral za přítelkyni člověka, když lidé žijí nejdéle sto let? Jaký to má smysl upnout se na někoho, když víte, že zemře mnohem dříve než vy? Ty otázky mi nedaly spát, přesto jsem se dočkala rána.

Když jsem vstala, Rose už byla vzhůru a dívala se na televizi. „Dobré ráno.“ pozdravila jsem. „Dobré, nevadí, že jsem si pustila telku?“ otázala se hned.

„Jasně, že ne. Snídalas?“

„Ne.“

„Co by sis dala?“

„Nevím, co třeba snídáš ty.“ zněla odpověď a já jí teda připravila bílou kávu a cereálie s mlékem jako pro mě.

Po jídle jsem šla znova zkontrolovat Doktora. Rose mi byla v patách. Nejdříve jsem zkusila, jestli stále dýchá, a pak zda mu tlučou srdce.

„Levé mu zas bije a pravé ne. Dalo by se říct, že je to dobré znamení.“ zamyslela jsem se.

„Jak to myslíš?“ vyjela afektovaně.

„No, když se to levé dokáže zprovoznit, tak to pravé to umí taky, ne?“ vyjádřila jsem svou myšlenku. „Doufám, že máš pravdu.“ nejistě prohlásila.

Dopoledne jsme si s Rose povídali o našich rodičích. Její otec zemřel, ještě když byla malá, a tak ji vychovala jen její máma. V Londýně, v její době, má i přítele, Mickeyho, přestože cestuje s Doktorem, stále s ním chodí. Mezi ní a Doktorem prý nikdy nic nebylo. Já jí zase na oplátku prozradila o mém životě. O mých rodičích a jejich přístupu ke mně. Nakonec jsme skončili u toho, jak mi vyprávěla různé příhody z jejich vesmírných cest.

Den se přehoupl přes poledne, když zacinkaly něčí klíče v zámku našeho bytu. Ztuhla mi krev v žilách, nejpravděpodobněji to jsou moji rodiče. Rose se na mě tázavě podívala a já rozhodila rukama, jakože o tom nic nevím. Dveře klaply a ozvaly se něčí kroky. „Kinsey, jsme doma!“ vykřikla má matka, aby to bylo slyšet na celý byt.

Vyklonila jsem se na pohovce, abych je zahlédla. Dorazili oba dva.

„Ahoj mami, ahoj tati.“ odpověděla jsem. Hned jsem vymyslela dočasné krytí pro Rose.

„Mami, tohle je moje kamarádka Rose.“ snažila jsem se přesvědčivě lhát.

„Ahoj, Kinsey se o tobě nikdy nezmínila.“ poznamenala hned moje matka na její účet.

„Ehm, dobrý den.“ odpověděla Rose snažíc se udržet tuto konverzaci v mezích etikety.

„Vás by to přece nezajímalo.“ argumentovala jsem.

„No, to máš pravdu.“ vložil se do toho můj otec, když vcházel do obývacího pokoje s dvěma velkými kufry.

„Hmm, moc chytře nevypadá.“ zhodnotila mamka, jakmile letmo pohlédla na Rose. Londýňanka se hned začala rozpačitě ošívát.

„Soudě dle přízvuku je z Británie.“ dodal tatka, když odnášel zavazadla do ložnice.

„Ano, to jsem, přistěhovali jsme se před dvěma měsíci.“ mlžila Rose.

„Jsi si jistá, že je to kamarádka pro tebe?“ otázala se matka a pohlédla na mě skrz své tlusté brýle. A je to tu. Důvod, proč se se mnou nikdo nekamarádí.

„Mami, to ukáže čas.“ zněla má odpověď.

„A nechceš se té hádce vyvarovat?“ pokračoval ve výslechu otec.

„Co by to bylo za život bez hádek?“ opáčila jsem řečnickou otázkou. Rose se vedle mě střídavě otáčela na moje rodiče a mě, tvářila se dost zmateně. Netušila jsem, jestli to hraje nebo ne. Máma zakroutila hlavou a nesouhlasně zamlaskala: „Tak víš co? Necháme to na tobě. Ať konečně poznáš, jaké to je.“

Táta mezitím došel do kuchyně a dal vařit vodu. „Nebudeš nám věřit, co se stalo,“ změnil téma, „včera večer prostě prohlásili, že konference končí. Neřekli nám ani proč.“

„A tak jsme letěli nejbližším letem zpátky.“ shrnula to mamka, přešla ke svému stolu s pochromovaným kufříkem, vyňala z něj její dva vzorky meteoritu a umístila je do trezoru v jejím stole.

A aby toho nebylo dost, z mého pokoje se ozvalo hlasité zasténání. Začínalo se to hroutit. Máma se otočila ke dveřím mého pokoje: „Co to bylo za zvuk? Slyšeli jste to taky?“

„Ano, já to slyšel.“ opáčil táta. Rose skryla obličej v dlaních a já se pokoušela o „poker face“. Otec mě znal příliš dobře a nejspíš pochopil, že tam něco nebo spíš někoho ukrýváme. Přešel k mému pokoji a zprudka otevřel dveře.

Až z pohovky bylo vidět, že se Doktor probudil a sedí na mé posteli. Vyskočila jsem, připraveny čelit dotěrným otázkám mých rodičů a bránit mimozemského cizince, aby ho nerozpítvali. Pán času byl nejspíš ještě mimo, protože si nás zřejmě nevšiml.

„Kinsey! Kdo to je?“ zvýšila hlas má matka.

„To je Rosein přítel. Udělalo se mu mdlo.“ vychrlila jsem první věc, co mě napadla.

„V tom případě bylo tvé chování naprosto nelogické.“ prohlásil táta. Doktor, držíc se stěny, vstal a obdařil nás tázavým pohledem. Chudák, musel být opravdu překvapený, vždyť se probudil v cizí posteli.

Najednou z ničeho nic, během krátkého okamžiku, všechny osoby včetně mně získali neznámý modrý opar a celý byt zbělel. Moc mě to nepřekvapilo, ale netušila jsem, proč se to děje. Když modré světlo zmizelo a mé oči si přivykly prudkému bílému světlu, uvědomila jsem si, že stojím v bílé obdélníkové místnosti. Část jejího prostoru byla rozdělena mřížemi z onoho bílého materiálu na pět cel. Čtyři byly obsazeny mnou, mámou, tátou a Rose.

Popošla jsem pár kroků, abych rozlišila prostředí za mřížemi. Z protější stěny vystupoval zvláštní pult s různými tlačítky, obrazovkami a kontrolkami. Po pravé straně onoho panelu stál stůl, na kterém ležely prazvláštní kovové nástroje. Když jsem si uvědomila, že předměty na stole slouží nejspíš k pitvání do lidí a ufounů, otrásla jsem se hrůzou. Nalevo od elektronického pultu byla jakási šikmá plocha, při okrajích té plochy z ní vycházely pruhy bílé textilie. Pak mi došlo, že ta plošina slouží k přivázání někoho, aby do něj mohli řezat. Po druhé mi přejel mráz po zádech.

Uprostřed té místnosti mimo cely stál Doktor a zmateně se rozhlížel.

„Doktore?“ vyjekla Rose, když se vzpamatovala.

„Rose, kdo jsou ti lidé?“ zeptal se, jako bychom byli stále u mě v pokoji.

„Ehm, to je Kinsey, pomohla mi a to jsou její rodiče.“ vysvětlovala. Připadali mi jako totální magoři, vždyť nás něco PŘENESLO do dost strašidelný „laboratoře“.

„Aha, díky Kinsey.“ pronesl směrem ke mně.

Najednou se otevřela stěna a já ztuhla hrůzou. Kromě Doktora jsem ještě žádného mimozemšťana neviděla, jenže Doktor byl poněkud lidský ufoun. Tihle dva měli lidskou postavu, ale byli zelení, šupinatí, měli plazí oči, žádné rty a místo nosu jen dvě škvíry.

Ihned zamířili k pánovi času a ten se pokusil s nimi mluvit: „Zdravím pánové, jak -“ Ovšem plazouni – jak jsem si je pojmenovala – ho popadli za ruce a táhli ho k oné plošině. Bála jsem se, co mu udělají.

„Doktore!“ křičela Rose a neúspěšně lomcovala s mřížemi. Číslo z ní čiré zoufalství a začínalo se přenášet i na mě. Dech se mi zrychlil a nehnutě jsem pozorovala počínání plazounů. Doktor sebou mrskal a snažil se vymanit z pevného sevření těch bíle oděných ufounů. Londýňanka ječela a moji rodiče zírali s otevřenou pusou neschopni pohybu.

Když bránícího se pána času přivázali k plošině a Rose přestala křičet, otočili se na nás, zbylé vězně.

„Takže, váš dva snám.“ prohlásil plazoun, co se tvářil důležitěji, směrem k rodičům. Ti se ani nehnu, nejspíš byli v šoku.

„Byli sste na té konferenci. Srušili sme ji, protože ste most hloupí, a navíc sme našli něso lepšího, jeho.“ ukázal náš plazí věznitel na Doktora.

„Kdo jste?“ vykřikla jsem. Když mě má někdo rozpitvat, tak aspoň vím, kdo.

„To není podstatné, ale vysvětlím vám, so s vámi provedeme.“ odpověděl mi, pod jeho pohledem jsem se necítila dobře.

„Našli sme biologický zdroj energie. Zdroj velké energie. Nechseme ho ale využit, protože ho nepotřebujeme, chseme ho proskoumat. Satím nám stačí pár krevních vsorků. Posději ho rospitváme. A vás použijeme k rošíření naší databáse ras.“ prohlásil ještě a otočil se ke stolu hrůzy. Vybral jakýsi

válec a bodnul ho do Doktorova zápěstí. Ten válec byla injekční stříkačka. Pán času se ani nepohnul a tvářil se, jakoby se snažil číst těm plazounům myšlenky. Uvažovala jsem, jak bych mohla utéct nebo se zabít dřív než do mě začnou řezat.

Když naplnili stříkačku Doktorovo krví, rozdělili vzorek do třech ampulí. Jednu z nich umístili do elektronického panelu. Největší obrazovka se probudila k životu a ukázala mnoho údajů, kterým jsem nerozuměla. Plazouni si je se zájmem prohlíželi a potichu diskutovali.

Byla jsem s rozumem v koncích. Neviděla jsem žádnou možnost k útěku. Možná se vyskytne později. Vždyť ani nevím, kde jsme. Kinsey, myslí! Přece ho nemůžou rozpitvat.

„Proč to děláte?“ zeptala jsem se, dvojice se na mě otočila.

„Jsme vědci.“ odpověděl ještěřák.

„A proč nás tu vězníte všechny?“ pokračovala jsem snažíc se z toho něco vytěžit.

„Jeden exemplář je na kompletní evidenci málo.“ zněla odpověď. Při těchto slovech jsem se znova otřásla hrůzou. Ztichla jsem a podruhé jsem se pokoušela něco vymyslet.

„Hmm, to je zajímavé,“ vykřikl nahlas ještěř, „jeho DNA se stále mění. Tak mě napadá malá experiment.“ V tu chvíli Doktor ožil, jeho zvláštní oči se zúžily.

„So kdybychom implantovali jeho kčev do obyčejného šlofěka?“ poprvé promluvil druhý ještěř.
„Přesně to sem myslel.“ odvětil první.

„NE! To nesmíte. Netušíte, co se může stát!“ vykřikl pán času tónem, ze kterého mi běhal mráz po zádech víc než ze samotného experimentu. Doktor se vzpíral bílým poutům. Já byla schopná jen vše sledovat, jako bych otupěla.

„Vyskoušíme to... na ni.“ vztyčeným prstem ukázal k cele oběti. K mé cele.

To mě chtěli implantovat Doktorovu krev. Toto zjištění mě vrátilo do reality. Rozhodla jsem se bojovat. Budu se bránit zuby, nehty. Začala jsem nervózně přešlapovat mezipatami, co pán času zběsile křičel: „Nechte ji být! Nic vám neudělala! Může ji to zabít!“

Poodstoupila jsem od mříží. Plazoun zavrčel ampulku naplněnou onou krví do jiného, jen o něco menšího válečku. Rozvážnými kroky se přibližoval k mé cele. Zády jsem narazila do zdi. Bílé mříže se před ještěřem rozestoupily, jakoby byly tekuté. V duchu jsem si prošla řadu kick-boxových chvatů, které bych mohla použít. Plazí muž už byl jen pár kroků ode mě. Najednou se proměnil v zelenobílou šmouhu, která se mihla těsně kolem mě. V té chvíli mi nohou projela ostrá bolest a já se za doprovodu Doktorova „Né!“ skácela na zem.

Ten ještěř byl tak rychlý, že jsem ho svými očima nezahledla. V tom rychlém pohybu mi vbodl stříkačku do stehna. Pohlédla jsem na svou nohu v bolestivé křeči a ta scéna, jak se mi vyprazdňovala ampulka krve do těla, se mi vryla do paměti. Plazoun, jenž stál nade mnou a usmíval se, se sehnul pro prázdnou injekci, vytáhl ji a triumfálně odešel z mé cely. Samotné vytažení jsem skoro necítila.

Z dotýcné nohy se mi po těle šířil nepříjemný pocit. Jakoby mi v žilách proudila ledová krev. Otřesená z dalšího neočekávaného zážitku jsem se jen za pomoci rukou a jedné nohy vytáhla do sedu a opřela se o zeď. Začínala mě bolet hlava.

V tu chvíli se záhadným způsobem pán času osvobodil z pout a pravým spodním hákem uzemnil prvního překvapeného ještěře. Pozorovala jsem dění kolem sebe jakoby zdálky. Zvuky ke mně doléhaly o něco déle, než měly. Celkově jsem byla taková otupělá. Vůbec jsem nezaregistrovala, jak Doktor dostal druhého plazouna. Pamatuji si jen, že už nehybně ležel na podlaze. Poslední, na co si vzpomínám, bylo, jak se nade mnou skláněl pán času a upřímně říká: „Je mi to líto, Kinsey. Je mi to moc líto.“

Stala jsem se divákem bez emocí a bez myšlenek. Stala jsem se divákem vědomostí celého vesmíru. Od velkého třesku, přes formování prvních hvězd, planet a galaxií, přes historii všemožných civilizací, po dalekou budoucnost. Viděla jsem, jak na Zemi vzniknul život, jak mořští tvorové vystoupili

na souš, jak vyhynuli dinosauři, jak lidé ovládli celý svět, jak Země shořela, když Slunce vybuchlo. Takto jsem shlédla mnoho planet. Všechny ty informace se mi vryly do paměti.

Když jsem znala, historii vesmíru. Ovládla jsem mnoho technologií. Poznala jsem všechny fyzické zákony a chemické reakce. Najednou jsem vše pochopila.

Pak jsem objevila rasu pánů času z planety Gallifrey. Ze světa s oranžovým nebem, dvěma slunci, rudými travnatými pláněmi a se stromy, co mají stříbrné listí. Naučila jsem se všechny jejich tradice. Cestovatelé v čase. Strážci Vesmíru. Pak přišla Velká Časová válka a všichni zahynuli. Téměř všichni. Jeden zbyl, navěky sám. Doktor.

Prudce jsem se nadechla. Byla jsem ve své posteli. Byl to všechno sen? Těžko, odpověděla jsem si sama. Cítila jsem se jinak. Nahmatala jsem si nalevo srdce. A pak jsem to zkusila napravo. Nebyl to obyčejný sen. Vše, co jsem viděla, a co se mi vrylo do paměti, byla pravda. Nyní jsem patřila k rase pánů času.

Automaticky jsem si na nohy vzala své plyšové pantofle a přes pyžamo – jak jsem se do něj dostala? – župan. Udělala jsem těch pár kroků ke dveřím a otevřela je. Čtyři páry očí se na mě otočily.

Rose ležela na pohovce a četla si noviny. Moji rodiče seděli u svých stolů otočení na Doktora, který přecházel po bytě tam a zpátky. Převlékl se, měl na sobě oblek a k němu conversky. Ale teď se na mě všichni dívali. Vteřinu jsme na sebe jen tak hleděli.

„Jak jsme se dostali zpátky?“ prolomila jsem ticho.

„Použil jsem sonický šroubovák. Jak se cítíš?“ opáčil pán času.

„Jinak.“ odpověděla jsem a v tu chvíli mi to začalo docházet.

„Páni.“ hlesla jsem.

„Co se děje?“ staral se Doktor.

„Já už nejsem člověk, Já jsem paní času.“ prohlásila jsem. Mé pocity byly smíšené. Už nemůžu k lékařům. Zjistili by to. Co bych tedy měla dělat? Dlaní jsem si přejela obličej.

„Jak jsi na to přišla?“ znejistěl Doktor.

„Já nevím. Prostě se mi to zjevilo.“ odpovídala jsem po pravdě.

„Kolik toho víš?“ pokračoval.

„Podívej se sám.“ zněla má odpověď. Samotnou mě překvapila, ale pak jsem si uvědomila, že páni času mohou číst myšlenky. Umím číst myšlenky. Doktor ke mně přistoupil, uchopil mou hlavu do svých dlaní a zavřel oči.

Cítila jsem ho ve své mysli. Procházel mé nové vědomosti. Mohla jsem ho číst stejně jako on mě, ale já to neudělala. Byla to jeho hlava a já neměla jeho svolení. I tohle si mohl přečíst. Když si prohlédl všechny mé nově nabyté znalosti, dotkl se omylem mého osamělého dětství. Byla na něm znát lítost, přestože jsem nebyla v jeho mysli. Ještě než opustil mou hlavu, zanechal tam vzpomínku na své dětství. Také byl osamělý. Nevěděla jsem, jestli to bylo záměrně nebo ne.

Otevřela jsem oči a ocitla jsem se mu tváří v tvář. Doktor byl zcela vážný.

„Máš dvě možnosti,“ promluvil ke mně, „buď budeš žít věčný život na Zemi a budeš se muset vyhýbat všem lékařům nebo můžeš cestovat prostorem a časem s námi.“ Rodiče ani Rose se nepohnuli.

„Jak bych si mohla něco takového nechat ujít.“ odpověděla jsem nadšeně. Nemusela jsem o tom vůbec přemýšlet. Doktor mi věnoval zářivý úsměv: „Allons – y!“